

Axel och Hilda.

*Bland Vä - rends, de skö - na, de ri - ka lun - der
 satt. Ung Ax - xel med sin Hil - da ut - i en som - mar -
 natt. Der språ - ka - des om kär - lek och for - na da - gars
 fröjd. Då lyc - kans sol hon glänste up - på sin middagshöjd.*

2. Den natten för Hilda var lika tung som glad
 Sin älskare hon smekte, sitt bröst hon sakta lad
 Intill hans trogna hjärta och kved med sorgsen själ
 "Farväl i Manhems stränder, min älskade farväl.
3. Från Norden, från Norden, min fader bort mig ta'r,
 Till Californiens stränder i morgon dag han far!
 Vår kärlek vill han skilja; ty ringa är den börd:
 "En son, som du, ej gärna av honom bliver hörd.
4. "Välan då, farväl dock, må hatet få sin gärd,
 En son, som jag, vid himlen, är ej din fader värd,
 På stranden vill jag sörja, vid havet vill jag dö;
 Men aldrig vill jag glömma min ädla svenska mö!"
5. Och vinden han förde ett skepp på blånad våg,
 På detta var skön Hilda, i moln snart skeppet låg.
 På stranden låg ung Axel och kved med sorgsen själ
 "Farväl, farväl min Hilda! min älskade farväl" —
6. Men Hilda allena satt mången aftonstund
 Uti sitt nya hemland, där var en lövrik lund:
 Där sörjde hon sin älskling, som än i Norden var,
 Vi skulle han däruppe allena bliva kvar?
7. Men jorden och solen de rulla sina klot,
 Och dubbelt nya öden får män'skan gå emot:
 Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig in,
 Han ligger på sin dödsbädd — förändrat är hans sinn.
8. "Hör Hilda, min dotter, min käraste på jord,
 Mitt samvet börjar vakna för stolthet uti Nord;
 Ditt hjärtas sorg jag vållat, förkastad Axel är,
 Ack, om han dock här vore, jag hade
9. Så talte och lade sig gubben sakta ned,
 En vålnad än i drömmen hans rörda hjärta sved,
 Han dog och ned i graven han lades inom kort.
 Men övergiven Hilda gick till sin lövsal bort.
10. På stranden en afton, ej solen bärgad var,
 Satt ännu sköna Hilda uti sin lövsal kvar:
 Hon tänkte på sin Axel, hon suckade hans namn,
 Och vinden tog det sköna uti sin ambramamn.
11. Och näcken han spelte på böljan opp en sång —
 Och framför jungfrun trädde en yngling smärt och lång;
 "Kom i min famn du sköna, förskjut ej mig, jag ber,
 Den kärlek som mig hitfört sin bild i himlen ser.

12. "Din Axel, din Axel", han suckade,
"jag är,
Från Norden har jag farit, du är mitt
hjärta kär!
På Manhems slätter aldrig jag mera
trivas kan,
Se'n turturduvan, Hilda, ur lunderna
försvann."
13. "Kom Axel, kom Axel och vila vid mitt
bröst —
En hamn skall här dig givas, du är min
enda tröst!
O, Svealand, du sköna, du herrliga på
jord,
Jag vill din ära prisa, flyg högt du
sälla ord.
14. Och solen den klara på purpurbergen
låg;
Till älskarne i lunden var liten Amor
såg —
Hur rosenläppar smektes, hur famntag
gjordes här
Vet varje Nordens tärna — som en gång
 varit kär.
15. Vad stunden anbragte vet älskarn, en-
dast han,
Att Amor här vann spelet ej tvekas bör
minsann,
Ty fjorton da'r därefter sågs Axels
bröllop stå,
Där kärlek för sin trohet med sällhet
kröntes då.